

ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਗੁਪਤਾ, ਕੋਐਸ ਕੁਮਾਰਨ ਅਤੇ ਐਨਕੇ ਅਗਰਵਾਲ, ਜੇਜੇ

ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

LPA 1199 ਦਾ

- 4 ਜੂਨ,

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950 - ਆਰਟੀਕਲ. 14—ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1955 (1968 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 11 ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ)—ਐੱਸ. 51-ਏ—ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954—1968 ਸੋਧ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਗੈਲਾਨਟਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਟਰੀ ਅਵਾਰਡ—ਸਰਪਲੱਸ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਛੋਟ—ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਹਾਦਰੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਦੇ ਬਦਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 51-ਏ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ—ਹੋਲਡਿੰਗ ਦਾ ਮੂਲ ਚਰਿੱਤਰ ਨਾ ਤਾਂ ਪਰਵਾਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗਾ-ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਬਚੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ-ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਵਿਚਕਾਰ ਵਰਗੀਕਰਣ-ਅਜਿਹਾ ਵਰਗੀਕਰਨ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਹੈ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦਾ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਮਲ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਨੂੰ "ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ"। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(ਪੈਰਾ 13)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਰਗੀਕਰਨ ਹੈ। ਵਰਗੀਕਰਣ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ (ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੱਦ ਤੱਕ) ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਨਾਮ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਨਾ ਰਹਿਣ। ਵਰਗੀਕਰਨ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਬਹਾਦਰ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 14)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 51-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਐਕਟ, 1954 ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਏਕੀਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਅਸਲ ਹੋਲਡਿੰਗ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਦਲ ਹੈ। ਮੂਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਬਦਲ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(ਪੈਰਾ 18)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਵਾਸ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, 1954 ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ "ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਅਤੇ ਪੁਨਰਵਾਸ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ" ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਪਰਵਾਸ ਕਰ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਤੱਥਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ "ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ" ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ "ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਕਮ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਹੇਗਾ". ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 1954 ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਪਰਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸੀ। ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰੋ. ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰਵਾਸ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬੜੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 1968 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬੁਢਲਾਡਾ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਫਰਕ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(ਪੈਰਾ 23)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਉੱਦਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨੁਕਸਾਨ ਸ਼ਿਫਟ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਬੇਪਣਾ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਵੇਗੀ।

(ਪੈਰਾ 24)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਰਪਲੱਸ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 9 ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਵੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਕਲਪਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 9 ਦੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਗੀ।

(ਪੈਰਾ 30)

ਵਿਨੋ ਮਿੱਤਲ, ਅਰੁਣ ਜੈਨ ਅਤੇ ਰਮਨ ਵਾਲੀਆ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ
ਐਚ.ਐਸ.ਸਿੱਧੂ, ਡੀ.ਏ.ਜੀ., ਪੰਜਾਬ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 3 ਲਈ।

ਆਈ ਐਸ ਵਿਮਲ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 9 ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.

(1) ਅਪ੍ਰੈਲ 1968 ਵਿੱਚ, ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ। 1955 ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ. ਇਹ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ “ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈਜ਼ਮੀਨ
26 ਜਨਵਰੀ 1950 ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਸੈਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ
.....ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਧਿਆਨ

ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ” ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਵੰਡ ਵੇਲੇ ਉਹ ਭਾਰਤ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਕੀ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਇਹ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਸੰਬੰਧ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(2) ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਫੌਜੀ ਗਰਾਂਟ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ 'ਤੇ ਉਹ ਭਾਰਤ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ 123.102 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ 79.39 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਆਖਰਕਾਰ, ਉਸਨੂੰ 54. 3 - 4 - ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਿੰਡ ਬੁਢਲਾਡਾ, ਤਹਿਸੀਲ ਮਾਨਸਾ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਵਿੱਚ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਇੱਕ ਖੋਜ ਚੀਫ਼ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਦੁਆਰਾ 5 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(3). ਪੈਪਸੂ ਟੈਨੈਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ ਸਾਲ 1955 ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਬਸ਼ਰਤ ਹੈ ਕਿ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ." ਕਿਉਂਕਿ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇਸ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਾਰਵਾਈ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 28 ਮਾਰਚ 1961 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਦੀ 28.68 ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸਰਪਲੱਸ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਐਕਸ-ਪਾਰਟ ਆਰਡਰ ਸੀ। ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਲੈਕਟਰ, ਬਠਿੰਡਾ ਦੁਆਰਾ 9 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਪਲੱਸ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਖੇਤਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 5 ਮਾਰਚ, 1962 ਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 4 ਤੋਂ 9 ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 5 ਮਾਰਚ, 1964 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਹੱਕ 58. 34 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੀ ਬਜਾਏ 54. 34 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਪਾਇਆ ਗਿਆ।

ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ 2 ਮਾਰਚ, 1967 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

(4) 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1968 ਨੂੰ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ 1968 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 11 ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਧਾਰਾ 51-ਏ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ "ਹਮੇਸ਼ਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।" ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਹੱਦ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲਾਂ ਦਾ ਸੈਂਬਰ, ਭਾਵੇਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਸੰਭਾਲਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਦ ਤੱਕ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਮੂਲ ਗ੍ਰਾਂਟੀ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ ਵਿਰਾਸਤ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਅਤੇ ਗਰਾਂਟੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਥ, ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ"

(5) 9 ਅਕਤੂਬਰ, 1968 ਨੂੰ, ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੇ 1968 ਦਾ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 3213 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ "9 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ 28.68 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਨੂੰ ਸਰਪਲੱਸ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।" ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ 9 ਦਸੰਬਰ 1968 ਨੂੰ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਏ। ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਗੁਰਚਰਨ ਸ

ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1969 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 9 ਜਨਵਰੀ, 1980 ਨੂੰ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ 1968 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 3213 ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ "ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਫੌਜੀ ਗਰਾਂਟ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 9 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 2 ਮਾਰਚ, 1967 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਨ।"

(6) ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ, 17 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1980 ਨੂੰ, ਪੋਲਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੋ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 9 ਹਨ, ਨੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.ਪੀ. ਨੰ: 1980 ਦਾ 1287 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਫੈਸਲਾ ਮਿਤੀ 9 ਜਨਵਰੀ, 1980 ਨੂੰ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.ਪੀ. 1968 ਦਾ ਨੰਬਰ 3213 ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੱਗੋਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ। ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ:-

“ਉੱਪਰ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਰਿੱਟ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 9 ਜਨਵਰੀ, 1980 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 3213 ਆਫ 1968 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸਰਪਲੱਸ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕੋਰਸ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਪਿਛਾਖੜੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ, 4 ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਸਰਪਲੱਸ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਯੋਗ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪਿਛਲਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਖੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। . ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ”

(7) ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(8) ਸ੍ਰੀ ਵਿਨੋ ਮਿੱਤਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ-ਐਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 9 ਜ਼ਰੂਰੀ ਧਿਰਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ, ਫੌਜੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੁਆਰਾ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਰਪਲੱਸ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ।

(9) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਆਈ.ਐਸ. ਵਿਮਲ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਐਸ. ਸਿੱਧੂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਧਿਰ ਸਨ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਬੁਢਲਾਡਾ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1954 ਦੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ ਭਰੋਸਾ ਸ੍ਰੀ ਸੈਲੇਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮਜ਼ਮੂਦਾਰ ਬਨਾਮ ਮਲਿਕ ਲਾਭੂ ਮਸੀਹ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 1968 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 3213 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੁਣਵਾਈ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(10) ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ- ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ

ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁਢਲਾਡਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤਹਿਤ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954?

(11) ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਬੁਢਲਾਡਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਮਿੱਤਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਬੁਢਲਾਡਾ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਬਦਲ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਟਰੀ ਗਰਾਂਟ ਰਾਹੀਂ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਅਸਲ ਹੋਲਡਿੰਗ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਲਾਭ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸ੍ਰੀ ਵਿਮਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਹੀ ਹੈ

(1) 1989 PLJ 545

1954 ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਯੋਗ। ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 51-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ?

(12) ਨਿਰਵਿਵਾਦ, ਫੌਜੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦਾ ਇਨਾਮ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੇੜਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ।

1968 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 11 ਦੁਆਰਾ, ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ:-

“ਧਾਰਾ 51 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠ ਦਿੱਤੀ ਧਾਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਝੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਰਥਾਤ:-

51-ਏ. 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਛੋਟ—
ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਿੱਥੇ 26 ਜਨਵਰੀ 1950 ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ, ਤਦ ਤੱਕ, ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਮੂਲ ਗ੍ਰਾਂਟੀ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਂਟੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹੱਥਾਂ ਦੀ, ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 22 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਹਿੱਸਾ ਅਜਿਹੇ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ 3 ਅਗਸਤ, 1967 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਹਿੱਸਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ, ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਰਾਸਤ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਅਧੀਨ ਛੋਟ ਧਾਰਾ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(13) ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹਾਦਰੀ

ਲਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਮਲ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਬਹਾਦਰੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਨੂੰ "ਹਮੇਸ਼ਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।" ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(14) ਇਹ ਦਹਿਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਖ਼ਾਨਦਾਨੀ ਜ਼ਮੀਨਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਇਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਰਗੀਕਰਨ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਵਰਗੀਕਰਣ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਹਾਦਰ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ (ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੱਦ ਤੱਕ) ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਨਾਮ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਨਾ ਰਹਿਣ। ਵਰਗੀਕਰਨ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਬਹਾਦਰ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(15) ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਰੋਧਕ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ "26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ"। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਗਣਤੰਤਰ ਐਲਾਨਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਅਧੀਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਲਾਭ "ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਬਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ" ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਇਹ ਫੋਰਸ "ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ।" ਇਹ ਲਾਭ ਨਾ ਸਿਰਫ "ਮੂਲ ਗ੍ਰਾਂਟੀ" ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਤਿੰਨ ਹੋਰ "ਅਗਾਮੀ ਹੱਥਾਂ" ਨੂੰ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ "ਵਿਰਸੇ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ" ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਜ਼ਮੀਨ 3 ਅਗਸਤ, 1967 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਛੋਟ ਦਾ ਲਾਭ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ "ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ" ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗਾ।

(16) ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਬਦੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੂਲ ਗ੍ਰਾਂਟੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰਿਸਾਂ/ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

(17) ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸ਼੍ਰੀ ਵਿਮਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲਾਭ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਵਰਗੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਰਤ ਪਰਵਾਸ 'ਤੇ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫੌਜੀ ਗਰਾਂਟ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 51-ਏ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਡਿਗਰੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਧਾਰਨ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।

(18) ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਭਰ ਵਿੱਚ ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਤਲਾਅ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਸੀ, ਸਿੰਗਲ ਯੂਨਿਟਾਂ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਅਕਸਰ ਉਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਕੋਲ ਸੀ। ਕੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਕੰਸੋਲੀਡੇਸ਼ਨ ਆਫ ਹੋਲਡਿੰਗਜ਼ ਐਕਟ, 1954 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਏਕੀਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਅਸਲ ਹੋਲਡਿੰਗ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਦਲ ਹੈ। ਮੂਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਬਦਲ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(19) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ੍ਰੀ ਵਿਮਲ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਲਾਭ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀ ਮਜ਼ਮੂਦਾਰ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪੈਰਾ) ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਸੈਕਸ਼ਨ 19-ਡੀਡੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 12 ਆਫ 1968 ਦੁਆਰਾ ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ ਐਕਟ, 1953 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਸਾਨੂੰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਦੀਆਂ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਟ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਹਾਦਰੀ ਅਵਾਰਡ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19-ਡੀਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਪਲਬਧ ਛੋਟ ਦੇ ਸੰਧੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਹਾਦਰੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ (ਮੁਆਵਜ਼ੇ) ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗੀ।

ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਇਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ। ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਧਿਕਤਮ ਹੈ, ਆਕਵਾਲੀ ਜੀਓਰ ਮੈਲੀਓਰ ਸੈਟ ਕੰਨਡੀਸ਼ੀਓ ਓਜ਼ੀ ਲੈਂਟਿਸ'। ਜਿੱਥੇ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਬਰਾਬਰ ਹੋਣ, ਉੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਬੋਲਬਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(20) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਰਨ ਉਪਰੰਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖੇਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਬੈਠਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ। ਮਜ਼ਮੂਦਾਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ 1963 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 1158 ਰਾਹੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 30 ਅਗਸਤ, 1966 ਦੇ ਵਿਡੀਓ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ 3 ਜੁਲਾਈ, 1970 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ "ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਬੇਲੋੜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ (ਕਿਰਾਏਦਾਰ) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ।" ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ

ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤੱਥਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤੇ ਸਨ।

(21) ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦਾਅਵਾ ਸਹੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਸਾਲ 1966 ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰੱਦ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੇਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

“ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਕਿ ਬਹਾਦਰੀ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਦੇਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 26 ਜਨਵਰੀ 1950 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ, ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਮੂਲ ਗ੍ਰਾਂਟੀ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਂਟੀ ਦੁਆਰਾ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਥ, ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਧੂ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।”

(22) ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 19-ਡੀਡੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਦੋਂ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਰਾਸਤ ਜਾਂ ਵਸੀਅਤ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕੋਲ ਆਈ ਹੈ। ਇਹ ਅਜੇ ਤੱਕ ਪਹਿਲੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

(23) ਉਪਰੋਕਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਸਾਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜੰਗ ਦੌਰਾਨ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੈਨਿਕਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਵਾਸ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, 1954 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ "ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬੇ ਦੀਆਂ ਗ੍ਰਾਂਟਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ" ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਪਰਵਾਸ ਕਰ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਤੱਥਾਤਮਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ "ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ" ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ "ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਐਕੁਆਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਕਮ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਹੇਗਾ" ' ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 1954 ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਪਰਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ। ਇਹ ਤੰਗੀ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰਵਾਸ 'ਤੇ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬੜੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 1968 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬੁਢਲਾਡਾ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਨਕਲੀ ਫਰਕ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਭਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(24) ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਹੋਲਡਿੰਗ ਦਾ ਅਸਲ ਚਰਿੱਤਰ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਨੂੰ

ਦਰਸਾਓ: ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, (2) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਇੱਕਤਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਪੁਰਸ਼ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਇੱਕ ਸੰਯੁਕਤ ਖੇਤਰ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੰਯੁਕਤ ਖੇਤਰ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜੱਦੀ ਸੀ, ਜੱਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਵੇਗੀ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਕਸੁਰਤਾ ਦੇ ਕੰਮ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਸਲ ਪਛਾਣ ਨਹੀਂ ਗੁਆਈ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਸਤਿਕਾਰ ਸਹਿਤ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਉੱਦਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬਹਾਦਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼ਿਫਟ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਬੇਪਣਾ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।

(25) ਇਕ ਹੋਰ ਤੱਥ ਜੋ ਵਰਣਨ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ 1968 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 3123 ਵਿਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਰਪਲੱਸ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 9 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੋ ਵਿਰੋਧੀ ਹੁਕਮ ਹੋਣਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਾਧੂ ਦੇ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 9 ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਿਧਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਮਜ਼ਮੂਦਾਰ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪੈਰਾ) ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(26) ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮਜ਼ਮੂਦਾਰ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪੈਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ 28.68 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਧੂ ਸੀ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, 5 ਮਾਰਚ, 1964 ਨੂੰ ਚੀਫ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ 54.3-3/4 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਗਲਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 58 ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(27) ਸ੍ਰੀ ਵਿਮਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਲਈ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

(2) ਏਆਈਆਰ 1961 ਐਸਸੀ 1263

30 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਜ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਮਿੱਤਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕਾਫੀ ਆਮਦਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(28) ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ 28.68 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਧੂ ਸੀ। ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 4 ਤੋਂ 9 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ६

ਧਾਰਾ 51-ਏ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਰਫ 24. 3-ਜੇ- ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਅੱਗੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ 13882.53 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ 30 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਵੱਡੇ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਸਾਰੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ 13882.53 ਅਸਲ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 9 ਵਾਧੂ ਪੂਲ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

(29) ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 9 ਜ਼ਰੂਰੀ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੇਸ ਨੂੰ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਟਾਈ 'ਤੇ। ਸਿਰਫ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਹੁਣ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ।

(30) ਉਪਰੋਕਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ 51-ਏ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਰਪਲੱਸ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 9 ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਕਲਪਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਤੋਂ 9 ਦੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੇਗੀ।

(31) ਲੈਟਰਸ ਪੈਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੂੰ, ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕੋਈ cets.

ਆਈ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ